

30 **KD Pihalni orkester Tolmin**
1979 – 2009

Uvodnik

V 30 letih delovanja Pihalnega orkestra Tolmin se je ob treh velikih strokovnjakih, ustanoviteljih društva in podpori glasbene šole Tolmin v njem zvrstilo več kot sto glasbenikov. Vsak od njih je s svojo prizadevnostjo, rednim udeleževanjem vaj, prireditev in tekmovanj prispeval h kakovostni rasti orkestra. Pihalni orkester Tolmin je tako postal kamenček v mozaiku širšega družbenega okolja.

Med pripravo na počastitev obletnice, prebiranjem starih zapisov, gledanjem slik in razmišljanjem o uresničitvi ciljev glede praznovanja, sem se večkrat spomnil svojih glasbenih začetkov v tolminskem društvu. Le kaj me je pripeljalo v to dobro družbo? Kot se spodobi za otroka iz glasbene družine, sem se že kot mlad fant začel ukvarjati z glasbo. Svojo glasbeno pot sem si pričel utirati z igranjem na violino, vendar je moj oče, učitelj violine, zelo hitro ugotovil, da ta instrument ni najbolj primeren zame. Usmerili so me v sekcijo pihal. Začel sem s kljunasto flavto, nadaljeval s prečno flavto ter končal s saksofonom. Hitro sem napredoval in kmalu so me povabili v goriški pihalni orkester, kjer sem pričel s svojim orkestralnim udejstvovanjem. Zelo hitro sem usvojil način dela in se zaljubil v orkestralne zvoke, k čemur je seveda pripomogla tudi kakšna lepa in simpatična orkestrašica. Nekaj let kasneje smo v Novi Gorici ustanovili Big Band Nova, v katerem sem se seznanil tudi z zvrstmi glasbe, ki jih prej nisem poznal. Kmalu pa so jazz, swing in ostali big bandovski ritmi postali del mene. Ker sem se dobro znašel pri igranju, so me začeli kot substituta vabiti v druge pihalne orkestre po celotni Primorski. In tako me je pot zanesla v Tolmin. Pisalo se je leto 1999. Orkester je za gostovanje v Španiji potreboval bariton saksofon in takratni ter današnji umetniški

vodja, Miloš Rijavec, me je čisto naključno povabil, naj se jim pridružim. Povabilo sem z veseljem sprejel. V Španiji je bilo nepozabno, Tolminci so me odlično sprejeli in v hipu sem se vklopil v družbo, ki je še danes moja druga družina. Po gostovanju v Španiji sem še večkrat pomagal orkestru na pomembnejših nastopih, vaj pa zaradi takratnega stalnega prebivališča v Vrtojbi nisem mogel redno obiskovati. Zaradi šolskih in glasbenih obveznosti sem prenehal z aktivnim igranjem v goriškem pihalnem orkestru. Po koncu šolanja v Ljubljani pred dobrimi štirimi leti sem se odločil vrniti h koreninam, prišel živet na Tolminsko, pričel redno obiskovati vaje orkestra in se udeleževati nastopov. Postal sem reden član društva in z velikim veseljem v sebi ponovno obudil ljubezen do orkestralne glasbe. Začel sem se vključevati v organizacijske aktivnosti orkestra in spoznavati delovanje društva. Pred dvema letoma so me člani društva, njegovo tedanje vodstvo s predsednikom Tomažem Mlakarjem na čelu in ravnateljica glasbene šole Slavica Mlakar predlagali za predsednika društva. Nalogo sem brez pomišljanja sprejel, saj mi je predstavljala velik izziv in čast. Vedel sem, da naloga ne bo lahka, saj so orkester pred mano vodili odlično in od mene se je pričakovalo enako. Trdo sem poprijel za delo in upam si trditi, da smo pod mojim vodstvom že uspešno izpeljali nekatere projekte, nekateri pa še čakajo na svojo uresničitev.

Ob tej priložnosti bi se rad dotaknil perečega problema, s katerim se danes sooča orkester. Zelo težko je zagotoviti pokrovitelje, sponzorje ali donatorje, ki bi pomagali pokriti stroške delovanja orkestra. Sam sem pri iskanju pokroviteljev doživel mnogo neprijetnosti pri vodilnih delavcih nekaterih podjetij. Prevzemal me je neprijeten občutek, da prosjačim, ker meni, torej orkestru, niso bili pripravljene pomagati. Niso namreč doumeli, da gre za našo skupno stvar, za vzdrževanje vezi s tradicijo in izročilom našega kraja. Orkester danes vendarle ima dva velika podpornika in celo mesto ljubiteljev glasbe. Velika podpornika smo našli v podjetju Emvetron, ki nam nudi finančno pomoč in glasbeni šoli Tomini, ki nam zadnjih dvanajst let neprestano stoji ob strani, nam pomaga z materialnimi dobrinami, nudi kvalitetne instrumente, zagotavlja stalen prostor in sestav neprestano dopolnjuje z mladimi glasbeniki. Selitev v dolgo pričakovane nove prostore za vadbo v

novi stavbi glasbene šole bo dodatna velika pridobitev za orkester in hkrati zaveza za še vztrajnejše delo v prihodnosti. Seveda pa problemov nikoli ne zmanjka, vendar prav ti predstavljajo izziv za nadaljnje delo in razvoj orkestra.

Za prihodnost gojim velika pričakovanja. Upam in pričakujem, da bosta delo in umetniško prizadevanje našega orkestra deležna ustrezne pozornosti tudi pri direktorjih, gospodarstvenikih in lokalni skupnosti. Moralna in finančna podpora pihalnemu orkestru, ki popestri marsikateri slavnostni dogodek v Tolminu in okolici ter posega po priznanjih doma in v tujini, predstavljata nepogrešljivo pomoč pri delovanju društva in sočasno promocijo samih podpornikov, mesta Tolmin, Posočja in nenazadnje Slovenije.

Na koncu bi izkoristil priložnost in se zahvalil vsem, ki radi prisluhnete naši glasbi in nam pomagata pri uresničevanju visoko zastavljenih ciljev.

Aljoša Križnič,

Predsednik KD Pihalni orkester Tolmin

Župan o orkestru...

V spoštovanja vrednih tridesetih letih je Pihalni orkester Tolmin postal nepogrešljiv del tolminskega kulturnega in družabnega življenja. Od delavske godbe na pihala in obveznih koračnic je zrasel v zrel orkester, ki brez težav zaide v klasične in jazz vode in se ne boji »pihniti« niti kakšne zabavne viže. Pomemben mejnik v delovanju orkestra je gotovo združitev s tolminsko glasbeno šolo, ki je pomenila stalen vir mladih in nadobudnih glasbenikov, ki pa niso več zadovoljni samo z igranjem na prireditvah, ki jih organizirajo drugi, ampak so se odločili tudi sami soustvarjati tolminsko glasbeno, kulturno in družabno dogajanje. S festivalom Soč'n Fest, novoletnimi in drugimi koncerti je postal inštitucija, ki Tolminu daje ritem mladosti, zagnanosti in veselja.

Iskrene čestitke ob tridesetletnici!

Uroš Brežan,

Župan občine Tolmin

Predhodniki današnjega orkestra

Instrumentalno delovanje je v Tolminu in njegovi širši okolici že od nekdaj prisotno. Najstarejši zgodovinski viri omenjajo ustanovitev „muzikalnega društva“ v Tolminu že leta 1883, kot njegovo dejavnost pa navajajo igranje v sprevedih in praznikih, posvečenih cesarju, na domačih veselicah ter prvomajskih budnicah. Veselje do glasbe vseh 40 članov je bilo tako veliko, da so si sami plačevali glasbeni pouk ter nabavo instrumentov, primernega kapelnika pa so pripeljali kar s Češke. Po smrti kapelnika je zmanjkalo motivacije, godba se je pričela številčno zmanjševati, tako da je leta 1903 dokončno razpadla.

Instrumentalno vrzel je za kratek čas zapolnila vojaška godba na pihala, saj so se Tolminci srečali z avstrijsko vojaško godbo. Poleg vojaških veselic so vsako nedeljo pripravili koncert v glavnem parku sredi mestnega trga.

Po prvi svetovni vojni so se pojavile želje po obuditvi godbe na pihala, vendar je njihovo uresničitev, razen za krajši čas leta 1921, preprečila fašistična prepoved ustanavljanja slovenskih društev in kasnejši fašistični pritiski.

Godba na pihala je bila ponovno obujena šele po drugi svetovni vojni. Zasluge za to gredo učitelju Tonetu Knapu, tudi pobudniku ustanovitve nižje glasbene šole. Godba pa se je soočala z nemalo težavami. Primanjkovalo jim je instrumentov, tako da so igrali kar na glasbila različnih tipov, ki jih je odvrгла italijanska vojska med begom ob koncu vojne in jih je takrat prevzel okrajni sindikat v Tolminu. Na prošnjo tajnika godbe je sindikat razveljavil reverz za posojena glasbila in jih brezplačno odstopil društvu. Tako so člani godbe pod vodstvom Staneta Tušarja redno vadili in nastopili ob pomembnih priložnostih. Tudi ta godba ni obstajala dolgo, saj ni

bilo mogoče najti ustreznih zamenjav za mlade fante, ki so morali na služenje vojaškega roka.

Leta 1954 je bila ponovno izražena želja po ustanovitvi godbe na pihala, in sicer pri Pevsko-glasbenem društvu Tolmin. Letnice glede njene ponovne obuditve so nejasne, vsekakor pa je nastala med letoma 1954 in 1960. Stane Tušar je ponovno vodil godbo, težave pa so se pojavljale tudi tokrat. Težav z zbiranjem članov ni bilo, pač pa je primanjkovalo instrumentov ali pa so bili ti potrebni popravila. Kljub vsemu se je godba občinstvu predstavila na nekaj nastopih in prvomajskih budnicah. Vendar je zaradi pretežkih pogojev ponovno zamrla. Stane Tušar jo je leta 1962 poskusil obuditi, vendar se je poizkus končal z nepreklicnim koncem in popolno predajo godbinega imetja glasbeni šoli.

Začetek nečesa trajnejšega – Delavska godba na pihala Tolmin (1979 – 1987)

Želja po ponovni obuditvi godbe na pihala v Tolminu ni nikoli zamrla. Izrazitejša je postala v obdobju popotresne obnove, ko jo je Občinski sindikalni svet Tolmin tudi jasno izrazil, kasneje prevzel nad godbo pokroviteljstvo, organizacijske priprave pa je prevzela občinska Zveza kulturnih organizacij.

Prvi posvet je bil sklican že 13. 12. 1978, na njem je bil določen iniciativni odbor, ki je osnoval izhodišča za nadaljnje delo. Že na prvem posvetu so zaprosili Franca Žižmonda za prevzem vodenja godbe, določili so razpored vaj, na naslednjih sestankih pa so na dnevni red postavili iskanje primerne prostora za vaje, pridobivanje članov godbe in pregled instrumentov. Nabor godbenikov je stekel, veliko instrumentov je bilo potrebno dokupiti.

Konec marca leta 1979 je kapelnik preizkusil 21 godbenikov, za nje naročil nove instrumente, organiziral tečaj glasbene teorije, konec maja pa so se godbeniki seznanjali s svojimi instrumenti. Pravo delo se je pričelo po poletnih počitnicah.

1. oktobra 1979 je potekal ustanovni občni zbor, ki se ga je poleg kapelnika udeležilo 23 članov. Na njem so sprejeli pravila in godbo tudi uradno poimenovali Delavska godba na pihala Tolmin, za svojega predsednika imenovali Viktorja Goloba, si naročili enotne uniforme ter zaigrali svoji prvi dve naučeni koračnici.

Tolminci so godbo spoznali 24. novembra 1979, ko je zaigrala ob odprtju novih poslovnih prostorov Metalflexa, kmalu zatem pa še na javni proslavi dneva republike v tolminskem kinogledališču. Svojih pet minut je godba dočakala tudi na televiziji, saj so jo leta 1980 posneli ob korakanju po tolminskih ulicah.

Na letnem občnem zboru leta 1983 so se odločili, da godbo preimenujejo v Delavski pihalni orkester Tolmin, ki je sčasoma postal nepogrešljiv spremljevalec kulturnega dogajanja in raznovrstnih dogodkov na Tolminskem. Tradicionalno je zaigral ob dnevu republike, dnevu JLA, občinskem prazniku, dnevu samoupravljalcev, paradiral in budil po različnih krajih tolminske občine zgodaj zjutraj prvega maja, sodeloval na kmečkem prazniku, prireditvi Noč na jezeru na Mostu na Soči, ob odkritju spomenikov in poslopij, zabaval najmlajše v sprevodu Dedka Mraza ter se z žalostinkami poslavljaj od umrlih.

Skladno s priljubljenostjo in nepogrešljivostjo orkestra je raslo število njegovih nastopov. V 10 letih se jih je nabralo okoli 250, od tega so pripravili kar 25 samostojnih koncertov. Redno se je povezoval tudi z okoliškimi godbami na gostovanjih ali srečanjih; zapisi omenjajo predvsem sodelovanje z godbami z Vogrskega, iz Nove Gorice, Cerknega, Brd, Sevnice in Anhovega. Leta 1987 so se pričele redne revije Združenja pihalnih orkestrrov Primorske, kjer je bil tolminski orkester reden udeleženeec. Državne meje za tolminski orkester niso veljale, saj je na nastope redno zahajal tudi preko zahodne meje v Italijo.

Godbeniki so si v letih vaj in nastopov pridobili kilometrino in se številčno okrepili. Leta 1987 je orkester tako štel 41 članov, v njem pa se je v teh letih zvrstilo 58 godbenikov. Šolanje mladih v Ljubljani in obvezno služenje vojaškega roka sta v tistem času močno vplivala na zasedbo orkestra ter njegovo delovanje.

Prvo obdobje Delavske godbe na pihala Tolmin in kasneje Delavskega pihalnega orkestra Tolmin se je končalo s tragično smrtjo njenega kapelnika Franca Žižmonda.

Franc Žižmond (4. 1. 1918 – 31. 10. 1987)

Začetki Delavske godbe na pihala Tolmin prav gotovo ne bi bili tako uspešni brez zavzetega in izobraženega kapelnika. Franc Žižmond, v času 1. svetovne vojne rojeni glasbeni delavec, se je že v svoji mladosti preizkušal v igranju orgel, klarineta, saksofona in klavirske harmonike v različnih ansamblih. Konec marca 1939 je odšel na služenje vojaškega roka h godbi XI. Armadnega zbora v Videm, kjer si je pridobil potrebno teoretično in tehnično znanje. Po zlomu italijanske armade je odšel v partizane in do konca vojne delal v pokrajinski tehniki KPS za slovensko Primorje.

Po končani vojni se je vrnil na rodno Vogrsko, začel poučevati mladino in s pomočjo starejših godbenikov pod okriljem prosvetnega društva Lijak Vogrsko ustanovil 20-člansko godbo, s katero je nato uspešno nastopal po Goriški. V šolskih letih 1950/51 in 1951/52 je bil sprejet na glasbeno šolo Nova Gorica kot vodja dislociranega oddelka ter učitelj pihal in trobil v Ajdovščini, ob tem pa je poučeval tudi na nižji gimnaziji.

Z nalogo ustanoviti godbo na pihala je bil 1. septembra 1952 sprejet v službo v tovarno cementa in salonita Anhovo. Leto dni kasneje se je že predstavil občinstvu s 37 godbeniki. Vodja godbe je ostal vse do upokojitve leta 1977, celih 25 let, kot godbenik in dirigent pa je občasno sodeloval z njo tudi kasneje. Vmes je med letoma 1961 in 1971 vodil tudi Goriški pihalni orkester.

Kot izkušen in uspešen kapelnik je bil konec leta 1978 povabljen na razgovor o ustanovitvi godbe na pihala v Tolminu; njen vodja je ostal vse do svoje smrti.

Franc Žižmond se ni nikoli prenehal glasbeno izobraževati. Redno je obiskoval seminarje, strokovne posvete za kapelnike, leta 1945 se je udeležil celo pevovodskega tečaja pri Francetu Maroltu, in se poglobljajl v vsak instrument, ki se je pojavil v njegovi godbi. Deloval je kot motivator, vaje je znal narediti zanimive, hkrati pa je znal vzpostaviti tudi red.

S svojim delom je ustvaril pomembne temelje Delavski godbi na pihala Tolmin in jih še nadgrajeval. Njegov bogat delež pri nastajanju in vzponu godbe ne bo šel nikoli v pozabo.

Pogovor s prvim predsednikom godbe

Največ o ustanavljanju orkestra, njegovih skromnih začetkih in razvoju v prvih desetih letih pa ve povedati prvi predsednik godbe, gospod **Viktor Golob**. Nekaj svojih misli je delil tudi z nami.

Kakšni so bili začetki tolminske godbe na pihala?

V Tolminu sta že nekaj časa obstajali želja in potreba po ustanovitvi lastne godbe na pihala. Pobudnika sta bila Občinski sindikalni svet Tolmin s predsednikom g. Teodorjem Štrukljem in Zveza kulturnih organizacij, v kateri je bila zelo aktivna ga. Danica Hrast. Ti dve organizaciji sta k sodelovanju pritegnili tudi znanega primorskega kapelnika g. Franca Žižmonda, ki je na svoji pestri akademski poti ustanovil in vodil že več primorskih godb, ter finančno poskrbeli za nabavo potrebnih instrumentov. G. Žižmond je k sodelovanju kmalu pritegnil tudi mene, saj sem zaradi igranja v anhovski godbi že imel izkušnje in sem poznal način delovanja takih društev, pri g. Žižmondu pa sem se tudi učil igranja na trobento. Bil sem zelo zaposlen, saj sem takrat delal kot inštruktor v avtošoli, popoldne sem predaval še teorijo, pa vendar sem imel voljo in željo pomagati. Zaradi narave svojega dela sem bil zelo mobilan, tako da sem lažje pridobival nove člane. Okoli sebe sem zbral svojo ekipo in porazdelil naloge v različnih organih društva, tako da je delo potekalo hitreje ter bolj tekoče.

In nato ste pričeli z delom...

Spomladi leta 1979 sva si z g. Žižmondom razdelila naloge; jaz sem novačil mlade, ki so imeli željo in smisel za igranje v godbi, zbiranje je potekalo kar po sistemu od ust do ust; on pa je za novince organiziral glasbeno šolo, saj je večina bila popolnih začetnikov ter so instrument v rokah držali prvič. Glede na človekovo fiziognomijo, pa seveda tudi glede na potrebe v godbi, je znal vsakomur najti ustrezen instrument. Tako je hitro zapolnil vse sekcije. Zavrnil pa smo sodelovanje z glasbeno šolo, saj je kapelnik želel svoje godbenike poučevati izključno sam. Nato smo morali poskrbeti še za nabavo instrumentov, dobil sem naročilnice, z g. Žižmondom sva šla instrumente iskat v

Ljubljano. Avto-moto društvo nam je ponudilo svoje prostore, zato smo imeli prve vaje tam. Že spomladi leta 1979 smo se preselili v nove prostore - v stavbo bivšega vrtca v Tumovem drevoredu, kjer se danes nahaja upravna enota. Pred poletjem leta 1979 smo imeli vaje po sekcijah 2-krat tedensko (ob ponedeljkih in četrtnih), že jeseni pa smo pričeli s skupnimi vajami. Na začetku je bilo težko. Vadili smo takt za taktom, si tolkli takte z nogo, dojemali, kaj posamezne note sploh pomenijo. Da smo skladbo zaigrali dovolj dobro, smo potrebovali osem vaj. Da na koncu niso bili ubrani le naši zvoki, smo poskrbeli z nabavo enotnih uniform.

Ubrani zvoki, enake obleke; kako ste se pa med seboj ujemali godbeniki?

Prvih 23 članov je bilo iz Tolmina in okolice. Bili smo različne starosti in različne izobrazbe, od kmetov do inženirjev. Družila nas je le ljubezen do glasbe, ki je bila tako močna, da smo delovali odlično, udeležba na vajah in nastopih je bila preko 90-odstotna. Res pa je, da g. Žižmond ni bil le kapelnik, bil je tudi naš duhovni vodja, znal nas je motivirati in držati skupaj. Zasedba je bila takrat sestavljena tako, da skoraj nihče ni smel manjkati na vajah ali nastopih, saj sicer nismo mogli igrati. Ni bilo kot danes, ko lahko pogrešaš pet ljudi, pa orkester še vedno normalno nastopi. Tudi to je vplivalo na resnost in visoko udeležbo.

Bili ste nepogrešljiv del vsakega dogodka na Tolminskem...

Okolica nas je hitro in dobro sprejela, začeli smo dobivati povabila za igranje v različnih krajih. Organizatorji dogodkov so najprej klicali mene, nato smo se pogovorili, ali gremo igrati ali ne. Seveda smo vedno šli, saj smo se čutili odgovorne širši družbeni skupnosti. Če je bil nastop dopoldne, so godbeniki morali predčasno z dela. Vendar ni bilo težav, saj so bila takrat podjetja obvezana, da so kulturne ali športne dejavnosti svojih uslužbencev dovoljevala in jih ustrezno podpirala.

Nekateri koncerti so postali tradicionalni. Otvoritve spomenikov, ustanov, proslave borcev ali pogrebi niso minili brez naše prisotnosti. Bili smo nepogrešljivi na prvomajskih budnicah in v pustnih sprevodih, za katere smo se dobro pripravili, saj smo

si vsako leto zašili izvirne kostume. Igrali smo širom tolminske in goriške občine in v zamejstvu, kot na primer v Čedadu, Grmeku, Klodiču, Lavarianu ter Dolini pri Trstu. Prav posebno doživetje je bil obisk pobratene občine Vicchio blizu Firenc leta 1983. Povabili so nas v sklopu rednih obiskov političnih in kulturnih organizacij. Na predvečer glavnega dogodka smo imeli povorko skozi mesto, naslednji dan smo si ogledali Firenze in zvečer zaigrali na njihovem glavnem trgu. Ta dogodek je še okrepil vezi med nami. Res smo delovali kot eden, saj smo imeli celo skupni potni list s fotografijami in vsemi podatki.

Preigravali smo večinoma koračnice in žalostinke, koncertnih skladb je bilo zelo malo.

Ste se družili le po glasbeni dolžnosti ali tudi zasebno?

Godba je od vseh nas zahtevala veliko časa; za vaje, nastope, druge formalnosti. Tega nismo občutili le mi, temveč tudi naše družine. Prav zato smo vsako leto konec meseca junija priredili piknik za godbenike in njihove družine. Malo smo popekli, malo popili, nato pa še zaigrali, saj so nas tudi na pikniku spremljali instrumenti.

Pa vendar pravljica ni mogla trajati večno...

Vedno vse seveda ni šlo gladko. Glasbeno bolj izobraženi godbeniki so želeli igrati zahtevnejše skladbe, manj izobraženi so se tega bali. Nekateri godbeniki se zaradi tega niso več želeli udeleževati vaj. Kapelnik Žižmond je delo v godbi zasnoval na temelju preprostosti. Glavno, da smo bili sposobni skladbo odigrati in da je šla ljudem v uho. Novo vodstvo je pričelo razmišljati zahtevnejše. Gotovo je veliko prelomnico pomenila Žižmondova smrt, tudi zato ker je bil velika avtoriteta, ki nas je držala skupaj. Po njegovi smrti je veliko godbenikov prenehalo z igranjem, saj se niso čutili sposobne slediti repertoarju, ki sta ga predstavila novi kapelnik in novo vodstvo.

Za konec še vaša misel, vaš nasvet sedanjim tkalcem zgodovine orkestra...

Nikoli mi ni bilo žal za ves čas, trud in energijo, ki sem jih vložil v godbo. Žal mi je edino, da danes ne morem biti več zraven, saj mi je zdravje že pred leti preprečilo nadaljnje glasbeno

udejstvovanje. Prepričan sem, da je za mlade zelo dobro, da se ukvarjajo s kakšno tako dejavnostjo. Rad spremljam razvoj orkestra in sem vesel ob slišanjem in videnem. Če bi že takrat imeli tako zasedbo in tako znanje, bi imeli še več volje. Vendar smo imeli probleme z mladim kadrom, saj so se mladi ukvarjali z drugimi stvarmi ali pa so bili vpoklicani na služenje vojaškega roka. Za dobro delovanje so potrebni zagnanost, poslušnost in ubogljivost. Tako razvoj, uspeh in nadaljnji obstoj ne morejo izostati.

DAN-OF

PRAZNIK-DELA

Delavski pihalni orkester Tolmin (1987 – 1997)

Po nenadni smrti kapelnika Žižmonda leta 1987 sta za nekaj časa skrb za vaje in nastope prevzela izkušena godbenika Miran Hvala in Sergej Šimon, vendar je bila to zaradi pomanjkanja strokovnosti ter časa obeh pomožnih kapelnikov le kratkotrajna rešitev. Na začetku januarja 1988 je godbo prevzel dotedanji kapelnik anhovske godbe Oton Konjedic, ki je postal tudi učitelj pihal in trobil na tolminski glasbeni šoli. Prvi koncert pod njegovo taktirko je bil marca 1988 v Trebuši.

Kapelnik Konjedic je skladno z zmoglostmi orkestra takoj pričel spreminjati repertoar in dvigovati kakovost igranja. Na godbeniških pultih so se prvič pojavile skladbe zabavnega in modernejšega sloga, ki so od godbenikov zahtevale več znanja ter vadbe. To je bilo za nekatere preveliko breme in so zato igranje opustili. Večina pa se je tega veselila in se redno udeleževala skupinskih vaj, ki so potekale 2-krat tedensko. Orkester ni imel več lastne šole, v kateri bi kapelnik učil godbenike, temveč je kapelnik Konjedic kot učitelj pihal in trobil na glasbeni šoli s seboj pripeljal nekaj svojih učencev ter tako popolnjeval orkester. Formalna povezava z glasbeno šolo sicer še ni bila vzpostavljena, vsekakor pa je to že pomenilo, da sta orkester in glasbena šola pričela sodelovati in tako skupaj skrbeti za vzgojo mladih godbenikov, kar je posledično omogočalo nemoten razvoj društva.

Na žalost je prav v tem obdobju nastopila huda prostorska stika. Ob smrti kapelnika Žižmonda je orkester imel prostore v stavbi sodišča, ki pa jih je moral zapustiti. Začasno so se godbeniki preselili v prostore današnje Kmetijske zadruge, kjer pogoji niso bili primerni za vadbo. Obljubljen jim je bil prostor v današnjem Gradu, vendar so vsi dogovori padli v vodo. Zato so godbeniki vso

opremo prestavili v prostore bivše Zveze komunistov in aktivno iskali primeren prostor za vadbo. Krajevna skupnost Volče jim je ponudila prostore nad gostilno in tam so ostali do prenove orkestra leta 1997.

Vse te selitve in končni vadbeni prostor izven Tolmina so motili dobro udeležbo na vajah, kljub temu je orkester imel veliko nastopov tako v Sloveniji kot v tujini. Orkester se je redno udeleževal revij primorskih orkestrov, nastopal ob občinskih praznikih, na športnih prireditvah, političnih manifestacijah v času osamosvojitve in imel samostojne koncerte v Tolminu, Kobaridu, Bovcu, na Kneži, v Cassacu ter drugih krajih doma in v tujini.

Vzdušje v orkestru je bilo kot vedno dobro. Glasba je orkestrašem nudila sprostitev, hkrati pa jim je udejstvovanje v orkestru pomenilo medsebojno druženje.

Združitev z glasbeno šolo ter rojstvo KD Pihalnega orkestra Tolmin (1997 – 2009)

Prelomnica se je dogodila leta 1997, ko se je takratni orkester združil s tolminsko glasbeno šolo in se preimenoval v KD Pihalni orkester Tolmin, ki hkrati deluje kot samostojno društvo in orkester glasbene šole. Vodenje orkestra je prevzel akademski glasbenik, sicer vodja oddelka za trobila na domači glasbeni šoli, Miloš Rijavec.

Združitev z glasbeno šolo je za orkester pomenila konec prostorskih težav in stalen dotok mladih in izobraženih glasbenikov, s katerimi je bilo mogoče preigravati zahtevnejši repertoar, ki danes obsega klasično, zabavno in narodno-zabavno glasbo, orkestraši pa najraje zaigrajo filmsko glasbo ter skladbe s področja modernih ritmov in jazza. Orkester se lahko pohvali z lepim številom članov, ki se odločijo za nadaljnje šolanje na srednji glasbeni šoli, nekateri izmed njih študij nadaljujejo na ljubljanski glasbeni akademiji ali celo v tujini.

Orkester veliko nastopa tako v bližnji okolici kot na gostovanjih po Sloveniji in v tujini. Na Tolminskem orkester popestri kulturne prireditve, otvoritve objektov, poletne dni na mestnem trgu. Zadnja tri leta ponovno obuja prvomajske budnice po Tolminu, prav tako je postal tradicionalen njegov božično-novoletni koncert, na katerega vsako leto kot goste povabi tolminske zборе in uveljavljene slovenske glasbenike. Ob melodijah tolminskega orkestra sta tako zapeli že priznani slovenski pevki Alenka Godec in Nuša Derenda, že večkrat pa je za popestritev zgolj instrumentalne glasbe poskrbel domačin Mitja Jerkič.

Že leta 1998 se je orkester odpravil nastopat čez mejo, in sicer v italijansko Vicenzo. Oktobra leta 1999 se je udeležil festivala pihalnih orkestrov v španski Calelli, na katerem je sodelovalo 12 orke-

strov iz cele Evrope. Tolminski pihalni orkester je bil lepo sprejet, poslušalce so navdušile predvsem Avsenikove in Štruclove skladbe in kakovost tako mlade zasedbe. Domov so se vrnil s srebrno plaketo. Med prvomajskimi prazniki leta 2001 je orkester gostoval v Novem Sadu v takratni republiki Srbiji in Črni gori, istega leta jim je pobraten tamkajšnji tamburaški orkester vrnil obisk. Dve leti kasneje, leta 2003 je orkester zaigral tudi na avstrijskem odru. Leta 2006 pa se je ponovno odpravil na daljše potovanje, tokrat po Siciliji, kjer je združil prijetno s koristnim in se občinstvu predstavil s tremi samostojnimi nastopi.

Orkester je svojo kakovost potrjeval tudi na tekmovanjih doma in v tujini. Leta 2004 se je udeležil tekmovanja Zveze slovenskih godb v Železnikih in leta 2007 v Žalcu. Maja 2005 je sodeloval na tekmovanju slovenskih godb v zabavnem programu, ki ga je organizirala Zveza slovenskih godb za pokal Ormož. V kategoriji godb, ki štejejo do 40 članov, je Pihalni orkester Tolmin z doseženimi 97,7 točke osvojil prvo mesto in prejel zlato priznanje s pohvalo. Spomladi 2008 se je preizkusil še na mednarodnem tekmovanju Filcorno d'oro v italijanskem mestu Riva del Garda, kjer je v svoji kategoriji med številnimi tekmovalnimi orkestri osvojil 6. mesto.

Novembra leta 2005 je bil ob podpori orkestra ustanovljen Jazz Punt Big Band, v katerem jazz ritme preigravajo večinoma člani orkestra.

Leta 2007 se je orkester spopadel z novim izzivom, in sicer z organizacijo festivala Soč'n Fest, na katerem obiskovalci iz celotne Slovenije in tujine uživajo v jazz, soul, funk ter etno ritmih. Soč'n Fest je že gostil znana domača in tuja imena, občinstvo ga je dobro sprejelo, orkester kot organizator pa si želi, da bi postal tradicionalen.

O delovanja tolminskega orkestra zna gotovo največ povedati **Valter Valentinuzzi**, ki je vseh 30 let deloval v njegovem odboru, 15 let z vmesnimi prekinitvami je bil njegov predsednik. To funkcijo je opravljal v drugem obdobju in ob prehodu orkestra v tretje obdobje delovanja. Funkcijo je dokončno prepustil svojim naslednikom leta 2005. Valter se je v svojem pripovedovanju osredotočil na dogajanje v orkestru po letu 1997.

Kako vi, kot predstavnik prve generacije godbenikov, vidite prehod leta 1997?

Leta 1997 smo se združili z glasbeno šolo Tolmin in zamenjali umetniškega vodjo. Miloš Rijavec je popolnil orkester in spremenil način vadbe. Vaje so postale za starejše godbenike, samouke, napornejše, potrebno je bilo veliko vaditi tudi doma, da smo lahko sledili mlajšim izučnim glasbenikom. S tem načinom se na žalost veliko število starejših godbenikov, ki so tvorili jedro takratnega orkestra, ni strinjalo in so posledično prenehali z aktivnim igranjem. To me je zelo prizadelo, saj sem prepričan, da bi vsi ti še danes lahko uspešno delovali v orkestru. Vendar je bil takrat glavni cilj dvigniti orkester na višjo raven, tako številčno kot kakovostno. Ta cilj smo zasledovali od samega začetka dalje, spremenili smo repertoar, začeli smo igrati zahtevnejše in modernejše skladbe. Le tako je bilo mogoče doseči uspehe in vzpodbuditi mlade glasbenike za nadaljnje udejstvovanje v orkestru. Izkazalo se je, da je bila to prava pot, saj številni mladi orkestraši po končani srednji šoli in odhodu na študij v Ljubljano niso prenehali z igranjem, temveč se vsak petek zvečer vračajo na vaje. Vidni uspehi na državnih in mednarodnih ravni prav tako niso izostali.

Veliko zaslug za vaš trenutni nivo ima glasbena šola...

Glasbena šola nam vedno stoji ob strani. Na srečo smo v bistvu samostojno kulturno društvo, zaradi velikega števila mladih godbenikov pa tudi orkester glasbene šole. Zato nas glasbena šola podpira finančno in kadrovske. Brez nje, samo z lastnimi finančnimi viri, si ne bi mogli privoščiti nabave novih instrumentov in prostorov za vadbo. Vsako leto prično z igranjem v orkestru novi učenci, ki so predhodno že kar nekaj let pridno

vadili pri profesorjih pihal, tribil in tolkal ter tako že imajo toliko osnovnega znanja, da lahko sledijo orkestru. In prav želja mladih, da nekoč zaigrajo v orkestru, je tisto, kar zagotavlja interes mladih za vadbo instrumentov. Sama vadba je namreč za otroke, ki so v letih odraščanja, velikokrat naporna in mučna.

Veliko nam je pomenilo, ko je iz vrst glasbene šole prišel tudi umetniški vodja, ki ima veliko zaslug za to, da mladi po odhodu v Ljubljano nadaljujejo z igranjem, saj izbira zanimiv repertoar in nas uči novih slogov igranja. Uvedel je sekcijske vaje, ki jih imamo ob ponedeljskih, in enkrat tedensko, konec tedna, skupne, na katerih se zberemo vsi, tudi tisti, ki jih med tednom ni v Tolminu. Glasbena šola je odprla tudi oddelek s tolkali, ki so nam prej primanjkovala. Tolkalce je najprej poučeval ljubljanski profesor Mihelčič, kasneje pa jih je prevzel Tom Hmeljak.

Dvig kvalitete vas je popeljal po Evropi...

Poleg nastopov v domačem kraju in okolici se je skladno z dvigom kvalitete dvignila tudi pomembnost drugih nastopov, začeli smo nastopati po tujini in se udeleževati tekmovanj v Sloveniji ter drugod po Evropi. Bili smo v Španiji, Avstriji, Novem Sadu, na Siciliji in prepričan sem, da tudi v prihodnosti taka gostovanja ne bodo izostala. Ti nastopi so zahtevali tudi več finančnih sredstev, pokritje vseh stroškov ni bilo enostavno. Le desetino vseh svojih stroškov lahko pokrijemo z javnim financiranjem, ostalo moramo zaslužiti sami z nastopanjem ali pridobiti od sponzorjev ali donatorjev.

Kako kot dolgoletni predsednik gledate na orkester včeraj, danes in jutri?

Prvo obdobje orkestra bi opisal kot romantično. Prevevala sta nas navdušenje in entuziazem. Take pripadnosti orkestru, kot je bila takrat, ni več realno pričakovati. Drugo obdobje je pomenilo preobrazbo godbe v orkester, pričetek uvajanja modernejših skladb in novega načina igranja, v tretjem pa se orkester vedno bolj približuje igranju v slogu big bandov z možnostjo nastopanja s pevskimi solisti. Seveda pa se pri tem ne pozablja na filmsko glasbo in klasiko. To je popolnoma normalno, saj se mora orkester venomer razvijati in slediti novim glasbenim trendom in izzivom.

Vesel sem, da je orkester preživel toliko let, da se je v njem zvrstilo preko 150 članov in da je vedno združeval mlade in starejše. Prav pri mladih se je vedno pokazalo, da ima orkester tudi pomembno vzgojno funkcijo. Pomaga jim dozoreti v zrele osebnosti, v kritičnih časih jim predstavlja aktivnost, ki jih odvrča od stranpoti. Glede prihodnosti orkestra sem velik optimist. Vesel sem, da so organizacijo prevzeli mlajši godbeniki in da smo v zadnjih 12-ih letih tako navdušili mlade, da se jih je kar 8 odločilo za študij glasbe tako na srednjih šolah kot akademijah. Vsi so danes uspešni bodisi kot glasbeniki bodisi kot vodje svojih glasbenih sestavov. Tudi to je garancija za nadaljnje uspešno delovanje orkestra.

Nekateri pa si zaslužijo biti posebej omenjeni...

Prav gotovo. Najprej je potrebno omeniti in se zahvaliti ustanoviteljem godbe. Veliko zaslug pri tem sta imela ga. Danica Hrast in g. Teodor Štrukelj. Potrebno je omeniti vlogo in delo umetniških vodij (Franc Žižmond, Oton Konjedic in Miloš Rjavec) ter veliko pomoč ge. Slavice Mlakar, ki nam pomaga na vsakem koraku.

Seveda pa bi se za sodelovanje v orkestru rad zahvalil prav vsem, ki so v njem igrali ali še danes to počno, vsem, ki so kakorkoli pomagali pri vodenju orkestra. Še posebej bi izpostavil in čestital tistim, ki so začeli že pred mnogimi leti in še danes vztrajajo. To so Julij Kragelj in Miran Hvala, ki sta z nami od samega začetka, ter Vladimir Černilogar, ki se nam je pridružil malce kasneje. Poleg tega gre velika zahvala Remu Costantini-ju, ki je, kljub temu da ni več igral, orkestru ostal zvest in mu še danes pomaga po svojih najboljših močeh.

Glasbena šola o orkestru

Kot že omenjeno, je orkester z združitvijo z glasbeno šolo, ki mu je bila in mu še vedno je v veliko pomoč, doživel preporod. Ob obletnici je ravnateljica tolminske glasbene šole **Slavica Mlakar** zaupala svoj pogled na domači orkester.

„Povezava med glasbeno šolo in godbo na pihala leta 1997 je prinesla obema stranema veliko dobrega. V zakonodaji o glasbenih šolah je zapisano, da mora vsaka glasbena šola imeti svoj orkester. S to združitvijo smo mi dobili orkester in priložnost, da vanj začnemo vključevati svoje učence. Prav je namreč, da imajo učenci možnost skupinskega muziciranja, da na tak način usvojijo še drugo znanje. Posledično s stalnim dotokom novih glasbenikov orkester ohranja oziroma še izboljšuje svojo kvaliteto. Glasbena šola na več področjih pomaga orkestru. Kupujemo nove instrumente, saj če ni instrumentov, se zaradi njihovih visokih cen nihče ne bo odločil za igranje nanje. Tako tudi dopolnjujemo sestav orkestra. Iz naših vrst je prišel tudi umetniški vodja, tako da pomagamo tudi strokovno. Orkestru želim, da bi nadaljeval z dobrim delom, še razširil svoj repertoar in ohranil dobre odnose z glasbeno šolo.“

Vizija orkestra

Ob jubilejih se navadno naredi oceno preteklega obdobja in se zazre v prihodnost. Vizijo orkestra je predstavil sedanji predsednik društva, **Aljoša Križnič**. Orkester si želi še dvigniti nivo kvalitete igranja in postati prepoznavnejši tudi izven svojega domačega okolja. Želi si prihoda novih članov in popolnitve posameznih sekcij, posledično uspešnega predstavljanja na mednarodnih tekmovanjih in sodelovanja s priznanimi slovenskimi glasbeniki. Še tesnejše sodelovanje z glasbeno šolo ne sme izostati. Orkester bo nadaljeval s podporo mladim domačim izobraženim glasbenikom, se preizkusil še v drugih glasbenih stilih, ponovno obujal stare tolminske običaje, želi pa si, da bi postal vključen v turistično ponudbo kraja.

Orkester danes

Danes sestav orkestra šteje 45 članov, vse sekcije so dobro zapolnjene.

.....

Sekcijo **flavt** sestavljajo **Teja Hvala, Neža Kravanja, Petra Pavšič, Katja Rutar, Nina Carli** in **Anja Kogoj**.

O sebi pravijo tako: Flavte smo že tradicionalno glavni krivec, če gre na nastopih in predvsem na tekmovanjih kaj narobe. V orkestru se namreč radi pošalijo na naš račun, češ da je lahko sekcija flavt uglasena le, če igra samo ena, ostale pa se le pretvarjajo, da igrajo. Smo edina izključno ženska sekcija v orkestru, tako da ni nič nenavadnega, da si imamo vedno veliko povedati. Glede na to, da vedno sedimo v prvi vrsti, poskrbimo, da obiskovalci koncertov in prireditelji orkester radi tudi pogledajo in ne le poslušajo.

.....

Oboa je ena sama, igra pa jo **Ana Leban**.

Zase pravi tako: Sem edina račka v orkestru. Čeprav sem edina, sem najbolj zanesljivi del orkestra, tako da se vsi uglašujejo po mojem tonu. Dostikrat sem užaljena, ker me menjajo s klarineti. Včasih se počutim malo osamljeno, zato navijam še za kakšno račun, da se mi pridruži v prvi vrsti in pokaževa drugim, kaj zmoreva. Razlog za moje občasno zamujanje na vaje je priprava ustnika, da sploh lahko igram.

Sekcijo **klarinetov** sestavljajo **Stojan Milinković, Maj Šavli, Tomaž Rus, Deja Kofol, Tine Rutar in Blaž Valentinuzzi**.

O sebi imajo tako mnenje: Res da smo "leseni", a to še zdaleč ne pomeni, da smo "leseni" pri igranju. Smo disciplinirani in po našem mnenju najbolj mirna sekcija na vajah. V naših vrstah smo strnjeni zelo različni ljudje: od akademskega profesorja, do rasta-farjanca, do nekoga ki ima od vseh v orkestru "največjega med nogami".

.....

Sekcijo **saksofonov** sestavljajo **Katja Carli, Nika Kaplja, Julija Rodman, Špela Čopi, Domen Valentinuzzi, Grega Rodman, Miran Hvala in Aljoša Križnič**.

Opisali so se tako: Smo sekcija, ki je največkrat najbolj zastopana na vajah. Člani naše sekcije se med seboj zelo razlikujejo, saj imamo tri osnovnošolke, srednješolca, dva študenta, uspešnega poslovnega ter predsednika orkestra. Naša osnovnošolska triperesna deteljica si v šoli nikoli ne uspe povedati vsega, tako da nadaljuje na vajah, vendar jih vedno nadzira naš strogi predsednik. Nekoč so nam na tekmovanju dejali, da igramo brutalno, vendar se s tem sploh ne strinjamo. Imamo pač svoj stil.

.....

V sekciji **trobent** igrajo **Damijan Valentinuzzi, Domen Rovšček, Miha Vehar, Matijas Slivnik, Dani Gabršček in Jaka Dolenc**.

O sebi so zapisali tako: Smo dokaj glasbeno izobražena sekcija, saj imamo v svojih vrstah tudi že glasbenike z diplomami, vsi pa imamo končano vsaj nižjo glasbeno šolo. To sicer samo po sebi še ne prinaša kvalitete, je pa dobra osnova za delo. Prav tako smo pogosto ena od glasnejših sekcij, zato nas je potrebno običajno bolj miriti kot pa opogumljati, naj igramo glasneje. Kar pa vsekakor ni čudno, saj smo sestavljeni izključno iz moških članov in zato "pihnemo", kot je treba. Najbolj pogosto pozabljene oz. izgubljene note v orkestru zagotovo pripadajo 1. trobenti, ne glede na to, kdo jo igra, zato jih je potrebno vedno (za vsak slučaj) skopirati vsaj 3-krat. Tako ostaja ena od največjih skrivnosti orkestra, kje vse se potikajo note, ki so bile izgubljene nekje na poti. Zahvala gre pridnim flavtistkam, da ima danes 1. trobenta najlepše note v or-

kestru, saj so skopirane na barvne liste, tako da nam jih zavidajo saksofonistke. Vprašanje pa je, koliko časa bodo obstale.

.....

V sekciji **rogov** igrajo **Doroteja Benedejčič, Neža Ipavec, Julij Kragelj** in **Tadej Rutar**.

O sebi imajo tako mnenje: Smo v manjšini in zato se nas dostikrat ne sliši. Ženski del obiskuje orkester, ker uživa v igranju, moški pa v družbi. Glava rogov je Doroteja, najstarejši predstavnik pa „Julčk“. Občasno pa nam pride pomagat tudi Neža. Za konec še anekdota: pri obisku Gardalanda smo se odšli okrepčat v picerijo, Julijeva miza se je malo majala, zato jo je podložil z ustnikom, ki ga je tam seveda tudi pozabil. In ne boste verjeli, miza še danes stoji.

.....

Sekcijo **pozavn** zastopajo **Matija Mlakar, Uroš Pregelj** in **David Miljančič**.

O sebi pravijo takole: Pozavnisti smo David, Uroš, Matija (razvrščeni po starosti) oz. Uroš, Matija, David (razvrščeni po velikosti). Smo edina sekcija, ki lahko igra tudi brez prstov, lahko tudi kar z gusarsko kljuko. Najraje igramo zelo naglas (torej fortissimo) in glissande. Vodja sekcije je Matija, brez katerega na začetku ni šlo, zdaj pa tudi brez njega vse zveni tako, kot je treba.

.....

Sekcijo “ta težkih” (**baritoni, tuba**) zasedajo **Gašper Čujec, Žiga Pavletič, Andrej Pavšič, Valter Valentinuzzi** in **Vladimir Černilogar**.

Opisali so se tako: Lastnost težkih naj bi se nanašala na težo instrumentov, ampak sami instrumenti so le od 2- do 3-krat težji od trobente, tako da bi to lastnost prej pripisali karakterjem. Baritoni in tuba imamo nalogo z bas linijami komad srečno pripeljati od začetka do konca in zapolniti praznine z melodičnimi vragolijami. Kljub težavni nalogi se dobro držimo, igramo skoncentrirano, le na koncertih nam včasih ne znese odpihati vsega, saj nam pogled na brhka dekleta pred odrom jemlje sapo.

Bas kitaro igra **Tomaz Mlakar**.

O svojem instrumentu pravi, da brez basa je „basa“.

.....

Tolkalci pa igrajo v zasedbi **Martin Čujec, Matej Zgaga, Katja Uršič** in **Matic Uršič**.

O sebi so zapisali sledeče: Naša naloga v orkestru je, da smo čim bolj glasni, da zakrijemo kikse ostalih sekcij, da skrbimo za ne-disciplino na vajah, zadnje čase pa tudi, da dajemo ritem orkestru, saj je dirigent to nalogo prepustil nam, češ: »Ritem ni moj problem, ritem je vaš problem!« Najraje igramo funk, rock ritme s ščepcem latina, če pa komad ni ravno takšnega žanra, ga pa naredimo. Ne maramo pospravljanja instrumentov po koncertu, medtem ko ostali že pridno meljejo ter si vlažijo grla. Naša posebnost je, da ne beremo not in nismo odvisni od njih ter se nam vsi, ki jih berejo, zdijo čudaki. Nasploh smo vsi skupaj pravi biseri.

.....

Z **dirigentsko palico** pa nas usmerja **Miloš Rijavec**.

Kljub dejstvu, da Miloša vsi njegovi orkestraši zelo dobro poznamo, ga je zelo težko opisati. Še pomnimo njegove začetne poizkuse, kako napraviti red in disciplino na vajah. Zdrznili smo se ob topotanju nog, po tleh je letela dirigentska paličica, pred vrata so bili poslani nemirni fantje, nad dekleti pa je hitro obupal z besedami „babe so pač babe“. Kaj kmalu je spoznal, da vroča čokolada po vajah zaleže več kot grožnje in besni pogledi. Na vajah je resno razlagal pomene oznak v notnem zapisu, ustavljal takt za taktom, ker ni bil odigran zadovoljivo, miril tolkalce, naj igrajo z občutkom, spodbujal rogove, naj pihnejo, kot je treba in trdil, da so njegovi učenci najboljši orkestraši. Po vajah je ob hladnem zlatorogu v stalni gostilni s svojimi šovinističnimi izjavami poskrbel za valove bučnega smeha in sanjal o načrtih za prihodnost.

Orkestru so predsedovali

1979 – 1983	Viktor Golob
1983 – 1985	Boris Mrak
1985 – 1989	Viktor Golob
1989 – 1991	Pavel Šavli
1991 – 1995	Valter Valentinuzzi
1995 – 1997	Boštjan Podgornik
1997 – 2005	Valter Valentinuzzi
2005 – 2007	Tomaž Mlakar
2007 – 2009	Aljoša Križnič

Z nostalgijo se spominjajo

V tolminskem pihalnem orkestru sem začel igrati v osnovni šoli, njegov član pa sem bil vse do konca gimnazije. Najbolj so mi v spominu ostala gostovanja doma in v tujini, orkester pa mi je poleg glasbenega udejstvovanja vedno ponujal tudi okvir za druženje s sovrstniki. Čeprav sem zaradi pomanjkanja časa svojo glasbeno pot kasneje začasno zapustil, še vedno rad zahajam na koncerte Pihalnega orkestra Tolmin.

Grega Jakus

Začetek je bil evforičen tako za nas novopečene muzikante kot prebivalce širše Tolminske. Bili smo »persona in atrakcija« kulturnih, zabavnih in drugih prireditev v regiji in skoraj nič se ni zgodilo brez nastopa naše DPG Tolmin.

Boris Mrak

Spomini na igranje v pihalnem orkestru...

... v otroštvu vzpenjanje po stopnicah v zgornje prostore muzeja, vonj po stari meščanski hiši, utripanje srca, ko me drugi poslušajo;

... v mladosti kinoteka in posebno doživeto razumevanje Fellinijevega filma *La prova d' orchestra* (vaje orkestra);

... v zrelih letih pa blok flavta kot darilo mojemu sinu.

Romina Hočevar

Igrati v godbi mi je bilo v veliko veselje, saj smo bili super klapa, odlično smo sodelovali, igrali smo na mnogih dogodkih. Ko smo uspešno odigrali, smo še malo pojedli in se poveselili, tako da je bilo vedno pestro. Posebej se mi je vtisnilo v spomin obdobje pod kapelnikom Žižmondom, saj so bili prav začetki najlepši. Zelo mi je bilo žal, ker sem zaradi različnih razlogov moral prenehati z aktivnim igranjem. Še vedno rad poslušam današnji orkester ter mu želim vse dobro v prihodnosti.

Remo Costantini

V orkestru sem pričel igrati leta 1979, vztrajam pa še danes. Zakaj? Zaradi dobre družbe in glasbe same, saj je ta lepa in človeka spodbuja. V vseh tridesetih letih sem le enkrat prenehal z igranjem in še to le za tri mesece. Bilo je še za časa kapelnika Žižmonda. Vse skupaj je postalo preveč naporno. Poleg dveh vaj tedensko smo veliko tudi nastopali in nisem zmogel tistega tempa. Po treh mesecih pa sem spoznal, da mi v življenju nekaj manjka. Pogrešal sem godbo in vse povezano z njo. Zaprošil sem takrat že kapelnika Konjedica, če me sprejme nazaj in takoj mi je potrdil, da me še vedno potrebujejo. In tako sem se vrnil. Danes pomagam po svojih močeh, zelo pa sem vesel, da okoli mene v zasedbi sedita mlada rogist in rogistka, ki mi vedno pomagata, ko se mi kje zatakne. Mladim bi svetoval, naj vztrajajo pri orkestru, saj jih prav ta lahko odvrne od stranpoti, ki prežijo dandanes nanje.

Julij Kragelj

Seznam dosedanjih članov orkestra

Ime in priimek	Instrument
Ana Žagar	Flavta
Andreja Klobučar	Flavta
Anja Kogoj	Flavta
Ante Juroš	Flavta
Erika Testen	Flavta
Grega Jakus	Flavta
Irena Kavčič	Flavta
Katarina Beguš	Flavta
Katja Rutar	Flavta
Larisa Rutar	Flavta
Maja Leban	Flavta
Manica Boljat	Flavta
Marjetka Luznik	Flavta
Neža Kravanja	Flavta
Nika Kozorog	Flavta
Nina Carli	Flavta
Petra Pavšič	Flavta
Romina Hočevar	Flavta
Sanja Lenarčič	Flavta
Saša Carli	Flavta
Teja Hvala	Flavta
Urša Mrak	Flavta
Vanja Hvala	Flavta
Polona Križnič Čebren	Flavta

Alojz Rutar	Klarinet
Blaž Valentinuzzi	Klarinet, saksofon
Bogdan Kosmač	Klarinet
Deja Kofol	Klarinet
Dejan Furlan	Klarinet
Dejan Jerončič	Klarinet
Dušan Hvala	Klarinet
Edo Tuta	Klarinet
Franc Podgornik	Klarinet, saksofon
Gašper Ščančar	Klarinet
Janez Pagon	Klarinet
Maj Šavli	Klarinet
Marko Šavli	Klarinet
Matej Borovničar	Klarinet
Matjaž Furlan	Klarinet
Matjaž Ladava	Klarinet
Miha Podobnik	Klarinet
Miran Hvala	Klarinet, saksofon
Mitja Roner	Klarinet
Pavel Kodelja	Klarinet
Peter Pagon	Klarinet
Sandi Gerbec	Klarinet
Sergej Šimon	Klarinet, bas kitara
Stojan Milinković	Klarinet
Štefan Dobravec	Klarinet
Tine Rutar	Klarinet
Tomaž Rus	Klarinet
Vladimir Perdih	Klarinet
Ana Leban	Oboa
Aljoša Križnič	Saksofon
Domen Valentinuzzi	Saksofon
Drago Obod	Saksofon
Grega Rodman	Saksofon

Igor Leban	Saksofon
Ivan Oblesčak	Saksofon
Iztok Šavli	Saksofon
Julija Rodman	Saksofon
Jurij Prezelj	Saksofon
Katja Carli	Saksofon
Maja Makuc	Saksofon
Nika Kaplja	Saksofon
Špela Čopi	Saksofon
Tomaž Furlan	Saksofon
Damijan Valentinuzzi	Trobenta
Dani Gabršček	Trobenta
Danijel Konjedic	Trobenta
Danijel Zadlašček	Trobenta
Domen Rovšček	Trobenta
Erik Vrčon	Trobenta
Jaka Dolenc	Trobenta
Jože Prezelj	Trobenta
Jožko Beguš	Trobenta
Luka Ipavec	Trobenta
Matijas Slivnik	Trobenta
Miha Vehar	Trobenta
Mirko Gabršček	Trobenta
Remo Costantini	Trobenta
Robi Morenčoč	Trobenta
Robi Velikonja	Trobenta
Rok Prezelj	Trobenta
Saša Roner	Trobenta
Sebastjan Leban	Trobenta
Stojan Kovačič	Trobenta
Štefan Gerbec	Trobenta
Tomi Kanalec	Trobenta
Zdravko Gerbec	Trobenta

Aljoša Bončina	Rog
Damjan Manfreda	Rog
Doroteja Benedejčič	Rog
Gregor Golja	Rog
Julij Kragelj	Rog
Neža Ipavec	Rog
Sabina Magajne	Rog
Tadej Rutar	Rog
Tomaž Rauch	Rog
Tomo Orbanić	Rog
Uroš Klavora	Rog
Valter Hvala	Rog
Vlado Kutin	Rog
Amadej Rutar	Pozavna
Boštjan Podgornik	Pozavna
Damjan Leban	Pozavna, bariton
Damjan Muznik	Pozavna
David Miljančič	Pozavna
Erik Jug	Pozavna
Matija Mlakar	Pozavna
Pavel Šavli	Pozavna
Simon Obleščak	Pozavna
Uroš Pregelj	Pozavna
Andrej Pavšič	Bariton, trobenta
Boris Mrak	Bariton
Gašper Čujec	Bariton
Gregor Brešan	Bariton
Silvo Sovdat	Bariton
Tomaž Rejc	Bariton
Valter Valentinuzzi	Bariton, pozavna
Viktor Golob	Bariton
Žiga Pavletič	Bariton
Alojz Leban	Tuba

Ivan Oblesčak	Tuba
Stojan Brus	Tuba
Vladimir Černilogar	Tuba, bariton
Tomaž Mlakar	Bas kitara
Andreja Beguš	Tolkala
Blaž Trušnovec	Tolkala
Franc Hvala	Tolkala
Franc Jeriha	Tolkala
Jakob Šimon	Tolkala
Jože Cimerman	Tolkala
Jože Dakskobler	Tolkala
Jože Gabršček	Tolkala
Katja Uršič	Tolkala, flavta
Klemen Leban	Tolkala
Maj Jukić	Tolkala
Marko Šavli	Tolkala
Marko Štucin	Tolkala
Martin Čujec	Tolkala
Martin Drole	Tolkala
Matej Zgaga	Tolkala
Matic Uršič	Tolkala
Miloš Leban	Tolkala
Nataša Kenda	Tolkala
Peter Leban	Tolkala
Tomaž Silič	Tolkala
Tomo Sotenšek	Tolkala
Uroš Žagar	Tolkala
Franc Žižmond	Dirigent
Oton Konjedic	Dirigent
Miloš Rijavec	Dirigent

Zaradi pogostih selitev in posledično izgube nekaterih godbinih dokumentov je mogoče, da smo v seznamu koga izpustili. Če ugotovite, da vašega soseda pri godbi ali orkestru ni na seznamu, vas vljudno naprošamo, da nam to sporočite in nam pomagata dopolniti seznam.

KD Pihalni orkester Tolmin se ob tej priložnosti iskreno zahvaljuje vsem, ki ste nas v vseh tridesetih letih podpirali in vzpodbujali.

Na tem mestu bi posebej izpostavili **Emvetron d.o.o., Glasbeno šolo Tolmin, Občino Tolmin** ter **Javni sklad za kulturne dejavnosti**.

KD Pihalni orkester Tolmin 1979 – 2009, 30 let

Avtor: ...

Izdalo in založilo: KD Pihalni orkester Tolmin

Jezikovno pregledala: Milica Rutar

Uredila: Petra Pavšič

Oblikovanje in prelom strani: Matic Leban, mimikrija

Natisnila tiskarna: Romikron d.o.o.

Fotografije so prispevali: ...

Tolmin, 2009

CIP - Kataložni zapis o publikaciji

...